

ипъ позна, че бѣше Колю, черниятъ Колю, как-
о му казваха. Той бѣше отколешенъ кира-
жия и него човѣкъ можеше да го види по
жтищата и въ най-лошо време. И Колю бѣ-
е хубаво окжпанъ отъ дъжда, мустацитѣ
у висѣха надолу, черното му лице лъщѣше.
Като дойде до кръчмата, той спрѣ, откачи
о единъ каишъ на конетѣ, сие имъ юздитѣ
имъ даде стиска сѣно. Следъ туй хвърли
огледъ къмъ водата въ дола, която прии-
аше все повече, и влѣзе въ кръчмата.

— Кольо, кжде по туй време? — посрещна
о Филипъ.

— Въ града, кжде.

— Че какъ ще минешъ моста? Моста при-
оденицата е залѣнъ. Ще се удавишъ.

— Дай ми единъ ромъ, — рече Колю.

Той сие калпака си, отърси го отъ дъжда
го тури пакъ на главата си. Изглеждаше
досанъ отъ нѣщо, навжсенъ.

— Ще се удавя ли? — каза той, като из-
и рома си. — Голѣма работа. Единъ сиро-
ахъ като мене щѣлъ да умре, свѣтътъ нѣма
се свърши. Ти, Филипе, не си ли чуваль
назъ приказка, за циганина. Като дошла зи-
ата, като завѣлъ студения вѣтъръ, цигани-
тъ се обърналъ къмъ него и рекълъ —
вѣтъра рекълъ: — Хей! — рекълъ — на единъ
ганинъ душата ще вземешъ, че богатъ ли